

1

NU CASEY

Er is minstens vijftig procent kans dat het dak van de blokhut die ik huur de komende vierentwintig uur zal instorten, wat me zal doden. Dat is een passende metafoor voor de rest van mijn leven.

Ik kan er niet zoveel aan doen dat mijn leven in puin ligt, maar het probleem met het dak is nog wel op te lossen. De afgelopen maand heb ik mijn huurbaas Rudy herhaaldelijk gebeld om te vragen of hij kan proberen het te repareren. Elke dag tref ik weer een paar nieuwe dakspanen aan op de grond naast de hut, en ik ben er vrij zeker van dat ik op een gegeven moment op mijn bank in de woonkamer zal zitten en zo recht omhoog naar de maan kan kijken.

En toen werden een paar dagen geleden mijn telefoontjes steeds dringender. Er komt noodweer aan, en als dit dak niet zo snel mogelijk wordt gerepareerd, kan ik wel dóódgaan. Dus heb ik tegen Rudy gezegd dat hij als de sodemieter moet komen – nú. Ik ben niet aardig geweest, maar ik heb gezegd wat ik te zeggen had.

Een stuk of tien berichtjes later is Rudy hier nu eindelijk in levenden lijve.

Terwijl we samen buiten de hut staan, tuurt Rudy omhoog naar mijn dak met zijn wat afhangende, blauwe ogen. Hij is een graatmagere man van achter in de vijftig die eruitziet alsof hij maar één of twee keer per dag vast voedsel eet. Hij krabt aan de grijze stoppels op zijn kin en trekt de versleten grijze

honkbalpet die hij altijd op heeft recht op zijn hoofd. Zoals gewoonlijk stinkt hij naar sigarettenrook. De stank daarvan was overheersend toen ik net in de hut was komen wonen, en het duurde een week om de boel goed te laten luchten. Maanden later kun je het nog steeds ruiken in sommige meubels.

‘Ziet er volgens mij prima uit, Casey,’ zegt hij.

Met nauwelijks ingehouden woede bal ik mijn vuisten. ‘Hoe dan? Hoezo ziet dit er prima uit? Er liggen overal dakspanen op de grond!’

Ik heb de platte, rechthoekige dakspanen bij elkaar op een stapel gelegd, waar ik nu boos naar gebaar. Ik snap niet helemaal hoe een dak precies in elkaar zit, maar ik weet wel dat die dingen nodig zijn om de boel bij elkaar te houden. Het feit dat ze eraf vallen is geen goed teken voor mijn dak.

Gelukkig komt er alleen maar veel regen. Maar als het over een maand eenmaal gaat sneeuwen? Vergeet het dan maar. Dan word ik op een ochtend wakker in een berg sneeuw.

Ik wilde dat ik me een fatsóénlijk geïsoleerd huisje in het bos kon veroorloven. ‘Het is onveilig,’ houd ik vol.

‘Je maakt je te veel zorgen.’ Rudy graait een pakje sigaretten uit zijn achterzak, en voordat ik kan vragen of hij dat niet wil doen, steekt hij er een op en neemt een diepe trek. Ik ken hem niet anders dan dat hij hooguit twee minuten zonder roken kan. ‘Je moet leren om je een beetje te ontspannen, Casey.’

Je moet leren om je een beetje te ontspannen. Dat was mijn doel toen ik in deze hut in de rimboe van New Hampshire ging wonen. Ik wilde rust en stilte, en dat is ook precies wat ik kreeg. Zelfs met alle tjilpende vogels en krekels en spechten is het zo stil dat niets me afleidt van mijn gedachten over de totale puinhoop die ik van mijn leven heb gemaakt.

Ik ben hiernaartoe gekomen nadat ik mijn baan als docent kwijtraakte. Ik had al een tijd het idee dat ik offgrid wilde gaan leven, maar toen ontdekte ik wat ‘offgrid leven’ eigenlijk betekent. Hoe leuk ik het ook vind om een beetje primitief te leven, ik had dus echt geen zin om mijn eigen septic tank te

bouwen. Dus hier zit ik dan, níet offgrid – ik heb elektriciteit, stromend warm en koud water en een vaste telefoonlijn die het doet – maar ik heb geen televisie, en ik kijk met minachting terug op de dagen dat mijn smartphone zowat aan mijn rechterhand gelijmd zat. Ik heb die telefoon verkocht voordat ik hiernaartoe ging.

Offgrid leven is fantastisch. Zolang je nog gewoon een toilet kunt gebruiken. O ja, en je hebt absoluut een dak nodig.

Ik klem mijn kiezen op elkaar. ‘Ik wil dat mijn dak wordt gerepareerd, Rudy.’

Ik zou overal willen zijn behalve hier. Vooral zou ik willen dat ik weer in Boston was, en voor de klas stond. Ik mis mijn leerlingen. Ik zou alles voor ze over hebben gehad.

Ware het niet dat ik juist daardoor in de problemen ben geraakt.

‘Even rustig aan, dametje,’ zegt hij. ‘Ik kan dat dak niet nú repareren. Dat noodweer komt eraan.’

Ik bal mijn vuisten. Dat wéét ik, dat er vanavond noodweer komt. De regen zal met bakken uit de lucht komen en het zal zo hard waaien dat de elektriciteit waarschijnlijk zal uitvallen. Dat heb ik benoemd in elk steeds dringendere telefoontje aan Rudy.

‘Ja,’ zeg ik kortaf. ‘Daarom wil ik dus dat je het repareert.’

‘Jawel, maar ik heb mijn gereedschap niet bij me,’ legt hij uit. ‘En geen ladder.’

‘Waarom niet, verdomme? Ik zei toch al dat mijn dak moet worden gerepareerd?’

‘Ik moest er toch eerst even naar komen kijken, hè?’ Rudy neemt nog een trek van zijn sigaret. ‘Ik zal het maken als dat noodweer voorbij is, oké? Volgende week.’

Hij geeft geen specifieke dag of tijd; altijd hetzelfde liedje. Ongetwijfeld belt hij me pas een uurtje van tevoren, en als ik er dan toevallig niet ben, wordt mijn dak die dag gewoon niet gerepareerd. Ik moet hem zo veel mogelijk irriteren om ervoor te zorgen dat dit wordt geregeld.

‘En dan nog iets...’ voeg ik eraan toe.

Rudy bromt ongeduldig. ‘Is er nog méér?’

Ik werp hem een blik toe. Op een schaal van één tot tien krijgt Rudy een twee, als huurbaas. Niet alleen beantwoordt hij nooit mijn berichtjes, maar hij weigert altijd te geloven dat er ergens een probleem mee is. Toen de koelkast er een paar maanden geleden zomaar mee ophield, was zijn reactie: ‘Ja, nou ja, toen je hier kwam wonen werkte hij nog wel.’

‘Ik maak me zorgen over die boom,’ zeg ik tegen hem.

Rudy draait zijn hoofd in de richting waarin ik wijs, naar de boom aan de rand van mijn terrein. Ik weet niet wat voor soort boom het is, maar de stam is drie keer zo dik als ikzelf, en hij hangt over de hut heen.

‘En waaróm ben je bezorgd over de boom?’ vraagt hij op een neerbuigend toontje.

In mijn regenlaarzen stamp ik naar de boosdoener toe en duw mijn handpalm tegen de bast. Als reactie op de druk die ik uitoefen, kreunt de boom vervaarlijk en beweegt ruim vijf centimeter.

Rudy fronst. ‘Ja, en?’

‘Bomen horen niet zo te bewegen.’

‘Soms wel.’

‘Nee, Rudy. Het zijn geen levende wezens of zo.’

Hij neemt een lange trek van zijn sigaret en blaast dan een enorme rookwolk uit. ‘Prima. Dan zal ik een hovenier bellen. Nou blij?’

Nee. Ik ben pas blij als die boom weg is. Ik maakte me er de afgelopen maand al zorgen over, en nu er noodweer aankomt, ben ik écht bezorgd.

Ik kijk omhoog naar het dak van mijn huis. Dat zal het waarschijnlijk wel gaan houden. En de boom zal waarschijnlijk niet omvallen. Ik zal vanavond waarschijnlijk niet doodgaan.

En als dat toch gebeurt, is het goede nieuws dat niemand me zal missen.

Rudy denkt dat we nu klaar zijn hier.

Hij is gekomen, heeft me gerustgesteld over mijn dak, en daarmee zit kennelijk zijn plicht erop. Ik wil hem tegen zijn schenen schoppen, maar dan is er nog steeds niets gerepareerd. Ik had het gewoon zelf moeten doen toen ik besepte dat hij waarschijnlijk niet zou komen, maar een dak repareren is niet eenvoudig. Er staan misschien wel instructiefilmpjes op YouTube, maar zonder internet heb ik daar niks aan.

Ik weet niet zeker of het komt door de bezorgde uitdrukking op mijn gezicht of door mijn gebalde vuisten, maar Rudy voegt eraan toe: ‘De hut redt het wel. Ik zou nooit willen dat jij in gevaar bent, Casey.’

Ik werp hem een sceptische blik toe.

‘Echt niet,’ houdt hij vol. ‘Weet je met wat voor rechtszaak ik te maken zou krijgen als jij wordt gedood door een ingestort dak?’

‘Goh, ik voel me gevlaid.’

Hij heeft er geen idee van dat er niemand zou zijn om hem aan te klagen als dat zou gebeuren.

‘Ik beloof je,’ zegt hij, ‘dat dit dak het noodweer wel zal overleven. En die grote, oude boom gaat nergens naartoe.’

‘Ik ben blij dat jij er zoveel vertrouwen in hebt.’

Helaas is het nu al te laat voor een grote reparatie. Dat noodweer komt vanavond al. Ik had gedacht dat hij het dak voldoende kon oplappen om de harde wind die wordt ver-

wacht te doorstaan, maar de sterke windvlaag die dwars door mijn jas gaat laat me weten dat het moment om iets aan het dak te doen al lang en breed voorbij is.

‘Weet je wat, mop?’ Rudy blaast een rookkringetje in mijn gezicht. ‘Wat denk je ervan: als jij en ik nou volgende week eens ergens iets gaan drinken, dan kijk ik daarna wat ik aan het dak kan doen.’

Ik weet niet eens waar ik moet beginnen met hem uitlegen wat dáár allemaal verkeerd aan is. Ten eerste: welke idioot neemt er nou een paar drankjes voordat hij op het dak gaat klimmen? Bovendien ga ik niet op stap met Rudy – hij is bijna oud genoeg om mijn vader te kunnen zijn, en ik word al misselijk bij het idee van zijn hand die onder de tafel over mijn bovenbeen glijdt in een of andere dubieuze kroeg.

Hoe heeft mijn leven zo kunnen worden?

‘Wat denk je ervan,’ zeg ik, ‘als jij gewoon verdomme mijn dak repareert, zoals je volgens mijn huurcontract behoort te doen?’

Hij lacht zijn gele tanden naar me bloot. Nou ja, de meeste zijn geel – een van zijn snijtanden is zwart. ‘Mijn idee is veel leuker.’

Ik krimp ineen door de manier waarop zijn blik langs mijn lichaam omlaaggaat, ook al laten mijn winterjack en spijkerbroek alles over aan de verbeelding. Toen ik het huurcontract doornam, binnen in deze zelfde hut, leunde hij over me heen om aan te wijzen waar ik moest ondertekenen, met zijn hete adem in mijn nek. Je kunt maar een paar keer per ongeluk langs de borsten van een vrouw strijken voordat het duidelijk niet meer per ongeluk is.

Ik had het huurcontract toen ter plekke moeten verscheuren. Maar ik was wanhopig op zoek naar woonruimte, en de prijs was prima. Ik heb niet bepaald veel opties met mijn inkomen van nul dollar.

‘Nee, bedankt,’ zeg ik zo kalm mogelijk.

De kille toon van mijn stem helpt niets om die wellustige

glimlach van zijn gezicht te vegen. In de zeven maanden dat ik hier nu woon, heb ik niet één keer contact met Rudy gehad zonder dat hij probeerde me te versieren. Gelukkig zie ik hem zelden. Als deze hut niet zo goedkoop was geweest, was ik allang vertrokken.

‘Luister eens...’ Hij bekijkt me van top tot teen, met die hongerige grijs weer op zijn lippen. ‘Als je je echt zorgen maakt om het dak, ben je meer dan welkom om bij mij te logeren in mijn huis in de stad.’

Ja hoor, tuurlijk. Ik heb geen zin in een avond met Rudy’s klauwen aan mijn lijf. Dan word ik liever weggeblazen door een orkaan. ‘Ik sla even over.’

‘Toe nou, Casey.’ Zijn blik glijdt over me heen op een manier die me ongemakkelijk maakt, zelfs in mijn dikke jack. ‘Ik durf te wedden dat je niet eens genoeg in huis hebt om dat noodweer uit te zitten.’

Ik heb meer dan genoeg in huis. Zelfs als er geen noodweer aan komt, heb ik een hele voorraadkast vol met blikvoer, EHBO-spullen, liters en liters water, tientallen kaarsen, en een zaklamp die zo fel is dat je permanente oogbeschadiging zou oplopen als je er recht in zou kijken. Ik ben altijd voorbereid op wat er zou kunnen gebeuren.

‘Ik ben voorbereid,’ zeg ik gespannen.

‘Dan nog.’ Hij blijft daar gewoon staan, doet niets aan mijn hut en doet ook niets om te vertrekken, en dat irriteert me. ‘Bij mij ben je een stuk veiliger. En als de stroom uitvalt...’ Hij knipoogt naar me. ‘Dan kunnen we elkaar warm houden.’

Ik wil tegen hem zeggen dat ik dan nog liever heb dat het dak op mijn hoofd valt, maar op dit moment wil ik gewoon dat hij weggaat. Als hij het dak niet gaat repareren, is hij hier alleen om me te irriteren.

‘Toe nou.’ Hij slaat zijn rechterarm om mijn schouders op een manier die veel te familiair is voor een waardeloze huurbaas. ‘Ik accepteer geen nee, Casey.’

Voordat ik ging studeren, wilde mijn vader me per se een

paar zelfverdedigingstechnieken aanleren die hij kende omdat hij er zelf les in gaf. Hij liet me precies deze situatie zien, en ik weet nog goed wat hij zei: 'Als een of andere kerel zijn arm om je heen slaat om dicht bij je te komen staan, kun je hem heel makkelijk van je af krijgen.' Zijn advies? 'In plaats van hem weg te duwen, draai je die arm achter hem.' Ik sla mijn linkerarm over zijn linkerschouder en duw tegen hem aan. Dan grijp ik zijn rechteronderarm met mijn rechterhand en draai zijn arm achter zijn rug. Mijn volgende beweging is een schop tegen de achterkant van zijn knie, zodat hij met een schreeuw van pijn op de grond valt. De sigaret vliegt uit zijn hand.

Mijn vader zei tegen me dat ik in zo'n scenario vervolgens moest loslaten en wegrennen. Maar waar moet ik dan naartoe? Dit is mijn huis.

Dus klim ik in plaats daarvan boven op hem, terwijl ik zijn arm achter hem gedraaid houd. Ik duw mijn knie in zijn onderrug zodat hij met zijn gezicht tegen de grond ligt en ik verhoog de druk op zijn rechterarm, waardoor ik zijn schouder verdraai.

'Waar ben je verdomme mee bezig, Casey?' blaft Rudy, waarbij hij waarschijnlijk zijn mond vol aarde krijgt. 'Ben je niet goed wijs?'

Ik draai zijn arm nog een paar millimeter en deze keer schreeuwt hij het uit.

'Straks breek je mijn arm nog!' roept hij.

Ik buig me naar zijn oor toe, zodat hij deze keer mijn adem kan voelen, hoewel die niet zo stinkt als de zijne. 'Waag het niet om me ooit nog een keer aan te raken. NÓóit. Heb je me begrepen?'

'Jezus, waar maak je je nou zo druk om?'

Ik draai nog wat verder en voel de pezen rekken tot ze dreigen te knappen. 'Heb je me begrepen?'

'Ja!' Deze keer wordt zijn gezicht vuurrood terwijl hij schreeuwt en er zit modder in zijn vlassige haar. 'Godverdomme, ja! Laat me los!'

‘En je zult ook mijn dak repareren,’ voeg ik eraan toe. ‘Meteen nadat het noodweer voorbij is, kom je hierheen en maak je mijn dak.’ Als hij niets zegt, verstevig ik mijn greep op zijn arm weer. ‘Ja toch?’

‘Ja! Alles wat je maar zegt!’

Ik wacht nog een paar tellen en houd druk op zijn schouder, met zijn gezicht in de zachte aarde geduwd. Ik herinner mezelf eraan dat hij niet in staat zal zijn mijn dak te repareren als ik zijn arm breek. En ook voelde ik net een regendruppel, dus ga ik met een zucht van hem af en laat hem los. Hij neemt een momentje om op adem te komen en komt dan met moeite overeind. Met zijn waterige blauwe ogen kijkt hij me nijdig aan, en hij wrijft over zijn pijnlijke schouder. ‘Wat is er verdomme mis met jou, gestoorde trut?’

Ik neem aan dat dat een retorische vraag is.

‘Ik zie je over twee dagen om mijn dak te komen repareren,’ zeg ik gespannen.

Ik wacht tot hij weigert. Of me nog een keer aanvalt, wat ik denk ik wel leuk zou vinden, omdat ik er vrij zeker van ben dat ik hem wel aankan. Hij is twintig jaar ouder dan ik, slechts een paar centimeter langer, met verslapte spieren en nu een geblesseerde schouder. *Kom maar op.*

Maar hij zal de blik in mijn ogen wel zien, want hij slaat zelf zijn ogen neer en knikt. ‘Best. Ik kom terug als het noodweer voorbij is.’ En dan voegt hij eraan toe: ‘Als je het overleeft.’

Ik weet niet of dat een dreigement is of alleen een observatie van het feit dat ik de nacht zal doorbrengen in een kleine hut terwijl het hard gaat waaien en het dak gammel is. Ik bekijk Rudy’s vermoeide gezicht, terwijl ik benieuwd ben of hij zich misschien gedwongen zal voelen om me op een gegeven moment terug te pakken voor het feit dat ik zijn gezicht tegen de grond heb gedrukt. Zo’n kleinzielig figuur lijkt hij me wel.

Nou ja, daar heb ik dan mijn wapen voor.